

STUDENTERESSAY 2021

Af Sofie Spiegelhauer, 3.e.

Nogle rum føles specielle, i samme øjeblik man træder ind i dem.
En ånd man kan mærke, selv når rummet er tomt.

En teglsten af skiffer, en rød mursten, en betonflise. Alle har hver for sig ikke megen sjæl, men når de tilsammen danner Ordrup Gymnasium, er sagen en anden. For netop disse tegl, sten og fliser er siden skolen blev grundlagt for næsten 150 år siden blevet gennemsyret af OG-ånden. Ånden findes i farverne på væggene og i ansigtsudtrykkene på billederne af de tidligere elever, som hænger i rammer på gangene. For når rummet bliver fyldt med mennesker, opstår vidunderlige stunder, som vi skal være taknemmelige for.

Taknemmelighed er en underlig størrelse, som er vigtig at træne. Især hvis man er typen, der hellere vil brokke sig over de små irriterende ting her i livet. Hvorfor brokke sig over afleveringerne, hvorfor brokke sig over lektierne, hvorfor brokke sig over lærerne, hvorfor brokke sig over trapperne, hvorfor brokke sig over dagens ret, hvorfor brokke sig over at skulle cykle til skole og hvorfor brokke sig over vejret? Hvorfor dit og hvorfor dat? Mange af de ting vi brokker os over, er størrelser vi alligevel ikke kan ændre på.

En mulighed for at forstå hverdagens brok, er at fratage folk de privilegier, de tager for givet. At kappe strømmen og slukke for vandet. En formentlig ret upopulær handling, men det er ikke desto mindre det, der skete for os i 2020 og 2021. Verden blev vendt på hovedet – vores fællesskab blev taget fra os, fra den ene dag til den anden. Alt det vi brokkede os over før, blev noget vi længtes efter. Pludselig var tanken om at skulle møde i skole klokken 8:00 ikke så slem, bare vi skulle møde på OG. Og pludselig var tanken om at cykle til skole ikke så slem, hvis det betød at vi rent faktisk kunne komme i skole. Der er alligevel en del at være taknemmelig over.

I en gymnasietid hvor cirka halvdelen af tiden har været præget af corona-restriktioner, kan man let komme til at fokusere på alle de ting, vi ikke fik oplevet. Dog kaster nedlukningen også lys over alt det, vi fik. På OG fik vi de venskaber, vi aldrig vil glemme, hvor mange vil vare resten af livet. Vi fik fester og caféer med FF og OGA. Vi fik roser og Insta-opdateringer. Vi fik morgenhilsner fra pedellerne.

Vi fik Lectio-billeder, der dog aldrig bliver gode, uanset hvor mange gange du får dem taget. Vi fik næsetest, fester og fødselsdage. Nogle fik kærester, og andre gjorde ikke. Men vigtigst af alt fik vi OG og OG fik os. Vi blev en del af den ånd, som gennemsyrrer de farverige vægge på gangene og som ligger dybt i de røde mursten, som OG er bygget af. Vi blev en del af OG-ånden, som de mange tusinde elever før os. En ånd der aldrig forlader os og som altid vil minde os om, hvad der er vigtigt.

Coronakrisen har figurativt kappet strømmen. På den korte bane har vi formentlig brokket os mere end før corona, fordi der har været meget at brokke sig over. Men på den lange bane vil vi sætte endnu mere pris på hinanden og på alle vores muligheder, nu hvor vi har prøvet at undvære dem. Vi er sultne efter samvær og nærvær, og det står pludselig krystalklart for os, hvor vigtigt vores fælleskab er. Og i dag med en ny erkendelse af, at fællesskabet er skrøbeligt og kan tages fra os. Alting er i forandring.

Lad os bare være banale og sige "every cloud has a silver lining". Selv coronakrisen har en positiv spejling. Den viste os alt det, vi glemmer at være taknemmelig over i hverdagen. Mange forveksler ungdommen med evigheden, og glemmer at den kun er til låns, og som der rigtig nok står over A2-lokalet:

"Husk at elske,
mens du tør det,
og husk at leve,
mens du gør det."

OG har gennem tre år været vores verden, og derfor er det også vemodigt at sige farvel. Vi siger farvel til en tid, der var. Farvel til dagens ret og nattens fester i Frisersalen. Farvel til allekald og bordtennis i gården. Farvel til lærerne – nogle i fodboldtrøjer og andre med farverigt hår. Men som Peter Plys så klogt siger: "hvor heldig er jeg, at jeg har noget, der gør det så svært at sige farvel".

Solskin kan man altid finde, bare der er en man holder af: Én gang OG'er - altid OG'er, for OG-ånden siger vi aldrig farvel til.